

Arrest

**nr. 72 156 van 20 december 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. BUYSSE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekende partijen vragen hun beroep te verwijzen naar de algemene vergadering omdat zij op basis van statistieken uit het gerechtelijk jaar 2009-2010 en op basis van de cijfers meegedeeld door staatssecretaris Wathelet in antwoord op een parlementaire vraag van 15 oktober 2009 constateren *“dat er in gelijkaardige dossiers andere rechtspraak en dus geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers”*. Verzoekende partijen menen recht te hebben op een effectief rechtsmiddel conform artikel 13 EVRM en verzoeken derhalve de voorzitter de verwijzing naar deze vergadering.

1.2. Met betrekking tot artikel 13 EVRM wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008) blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en dat de rechtzoekende niet van een daadwerkelijke juridictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de commissaris-generaal hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963; RvS 186.130, 9 september 2008).

Vervolgens verwijst de Raad naar de artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen kunnen in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit het dorp Nuradilovo in de regio Khasavyurt, Republiek Dagestan, Russische Federatie. Op 22 december 2008 vroeg u samen met uw vrouw, U. T. (...) (O.V. 6.366.836), voor de eerste keer asiel aan in België. Het Commissariaat-generaal nam op 15 oktober 2009 in hoofde van u en uw vrouw beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan jullie asielrelaas. Deze beslissingen werden op 28 januari 2010 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Jullie cassatieberoep bij de Raad van State werd op 4 april 2011 verworpen. Jullie keerden niet terug naar de Russische Federatie, maar dienden op 21 april 2011 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U hebt via de telefoon van uw ouders in Dagestan vernomen dat de ordediensten dikwijls bij hen langskomen op zoek naar u. Er vinden ook regelmatig huiszoeken plaats. Uw ouders hebben verschillende convocaties op uw naam ontvangen. U wordt nog altijd gezocht door de ordediensten omdat ze van u informatie willen bekomen over uw broer I. I. (...) (O.V. 6.660.252), die als lijfwacht gewerkt heeft voor Abulayev Aydamir, voormalig veldcommandant en minister van binnenlandse zaken onder het bewind van Maskhadov. Tijdens de laatste huiszoeking in maart 2011 werd uw vader door de ordediensten meegenomen voor ondervraging.

Ter staving van jullie tweede asielaanvraag legden u en uw vrouw de volgende documenten voor: kopies van enkele bladzijden uit uw intern paspoort en uit dat van uw vrouw, uw geboorteakte en die van uw vrouw, uw rijbewijs, twee protocols van huiszoeking d.d. 08/02/2010 en d.d. 15/03/2011, twee convocaties, en een medisch attest van uw vrouw d.d. 19/05/2011 opgesteld door Dr. J. Rosseels.

B. Motivering

U keerde na uw eerste asielaanvraag niet terug naar de Russische Federatie. Voor uw huidige asielaanvraag beroept u zich op de problemen die u reeds aangehaald hebt in het kader van uw eerste asielaanvraag. U verklaarde dat de ordediensten nog steeds naar u op zoek zijn opdat u hen informatie zou verschaffen over uw broer I. I. (...) (O.V. 6.660.252), die als lijfwacht gewerkt heeft voor Abulayev Aydamir, voormalig veldcommandant en minister van binnenlandse zaken onder het bewind van Maskhadov (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/08/2011, p. 2-3). Ter staving van uw beweerde vervolgingsfeiten legt u twee protocols van huiszoeking en twee convocaties neer.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat de Commissaris-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag geoordeeld heeft dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kon weerhouden worden, aangezien er geen geloof gehecht kon worden aan uw asielrelaas. Er werd namelijk vastgesteld dat uw verklaringen aangaande essentiële aspecten van uw asielrelaas enkele flagrante tegenstrijdigheden bevatten met de verklaringen die hierover afgelegd werden door uw vrouw, U. T. (...) (O.V. 6.366.836). Ook tussen uw opeenvolgende verklaringen werden incoherenties opgemerkt. Gezien de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig in twijfel werd getrokken, kon er ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat uw intern paspoort werd afgenomen door de ordediensten waardoor het vermoeden ontstond dat u uw intern paspoort, waaruit het bestaan van een internationaal paspoort kan blijken, achterhield. Dit vermoeden werd nog versterkt door de vaststelling dat ook uw verklaringen aangaande uw reisweg ongeloofwaardig waren. Deze beslissing werd bij arrest d.d. 28/01/2010 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uw cassatieberoep bij de Raad van State werd op 4 april 2011 verworpen.

Er dient verder te worden vastgesteld dat de nieuwe documenten die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegt ter staving van de verklaarde asielmotieven de gedane vaststellingen in het kader van uw eerste asielaanvraag niet in positieve zin kunnen wijzigen.

Zo tonen de twee protocols van huiszoeking enkel aan dat de ordediensten in het huis van uw vader gezocht hebben naar wapens, munitie en gouden voorwerpen, maar dat er niets werd gevonden. Uit deze documenten blijkt evenwel niet dat u door de autoriteiten wordt gezocht omwille van de activiteiten van uw broer I (...). Deze protocols kunnen uw beweerde vervolgingsfeiten bijgevolg niet staven. Bovendien hebben documenten enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

De twee convocaties bevatten evenmin enige informatie die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen kan herstellen. Uit deze convocaties blijkt slechts dat u werd opgeroepen voor ondervraging bij de ROVD te Khasavyurt, maar er staat niet eens in vermeld in welke hoedanigheid u werd opgeroepen, noch om welke reden of in welke zaak u zich moest gaan aanmelden. Bovendien bleek u zelf onaannemelijk weinig op de hoogte te zijn van de inhoud van de betrokken convocaties. U wist enkel zeker dat u door de ROVD in Khasavyurt werd opgeroepen voor ondervraging. Toen u gevraagd werd wanneer deze convocaties waren toegekomen, dacht u slechts dat het in maart 2011 was en dat u zich op de 9e moest gaan aanmelden, maar daar was u helemaal niet zeker van. Verder wist u niet om hoe laat u zich bij de ROVD moest aanmelden. U beweerde slechts dat men normaal gezien altijd 's ochtends moet gaan. U kon evenmin zeggen op welk adres u zich moest gaan aanmelden. U dacht dat er in de betrokken convocaties niet vermeld werd in welke hoedanigheid u werd opgeroepen, maar ook daar was u niet zeker van. U kon verder niet met zekerheid zeggen of de reden of de zaak waarin u werd opgeroepen al dan niet vermeld stond in de convocaties. Tenslotte herinnerde u zich niet bij wie u zich moest gaan aanmelden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/08/2011, p. 5) Uw uitleg voor uw gebrek aan kennis aangaande deze convocaties dat u niet aanwezig was toen uw ouders ze ontvangen hebben en dat u ze niet aandachtig gelezen hebt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/08/2011, p. 5), is niet overtuigend. Aangezien deze convocaties de kern van de door u verklaarde vervolgingsvrees raken, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u toch beter op de hoogte zou zijn van de inhoud. Uw beperkte kennis van de inhoud van deze documenten wijst op een gebrek aan interesse in de evolutie van uw vervolgingsprobleem en doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaarde vervolgingsvrees.

Gezien bovenstaande vaststellingen en gezien uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat het in de Noordelijke Kaukasus mogelijk is om tegen betaling valse documenten te laten uitreiken bij de bevoegde instanties, beschikken deze documenten over onvoldoende bewijskracht om de vaststellingen inzake het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen tijdens uw eerste asielaanvraag te weerleggen.

Verdere bevestiging van het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen kan worden gevonden in het feit dat u onaannemelijk vage verklaringen aflegde met betrekking tot de aangehaalde vervolgingsfeiten. Zo kon u niet zeggen hoeveel huiszoeken er hebben plaatsgevonden na uw vertrek uit uw land (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/08/2011, p. 4). U wist ook niet hoeveel convocaties op uw naam uw ouders sindsdien hebben ontvangen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/08/2011, p. 5). U verklaarde dat uw vader bij de laatste huiszoeking in maart 2011 werd meegenomen voor ondervraging, maar u wist niet hoeveel keer hij in totaal werd meegenomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 17/08/2011, p. 6-7). Dergelijke vage verklaringen zijn weinig aannemelijk, te meer daar u stelde vanuit België toch verschillende keren per maand telefonisch contact te hebben met uw ouders in Dagestan (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/08/2011, p. 2-3). Deze vage verklaringen wijzen opnieuw op een gebrek aan interesse in de evolutie van uw vervolgingsprobleem en ondermijnen uw beweerde vervolgingsvrees ernstig.

U beweerde weliswaar aan geheugenstoornissen te lijden waardoor u zich bepaalde zaken niet meer zou kunnen herinneren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/08/2011, p. 4-5). U legde echter geen enkel medisch en/of psychologisch attest neer ter staving van deze geheugenproblemen. Uw vrouw legde wel een medisch attest voor. Ofschoon er begrip kan worden opgebracht voor de eventuele psychische moeilijkheden die uw vrouw zou hebben, dient echter te worden opgemerkt dat dit attest geenszins van die aard is dat het een verklaring kan bieden voor de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen jullie verklaringen tijdens jullie eerste asielaanvraag. Uit een analyse van de gehoorverslagen van uw vrouw blijkt namelijk duidelijk dat ze aangaande haar asielaanvraag wel degelijk in staat is om gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen. Daarenboven dient gesteld te worden dat het voorgelegde attest geen enkel objectief medisch en/of neuropsychologisch onderzoek bevat dat haar geheugenproblemen kan staven. Dit attest vermag bijgevolg niet om de geloofwaardigheid van jullie verklaringen te herstellen. Bovendien toont dit attest niet aan dat er een direct verband zou bestaan tussen deze psychische moeilijkheden en de aangehaalde elementen van jullie asielaanvraag. Er dient namelijk op gewezen te worden dat een arts weliswaar vaststellingen kan doen betreffende de mentale gezondheidstoestand van de patiënt, en hij kan, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen. Hij kan echter niet met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van de problemen van uw vrouw, zodat dit medisch attest geen sluitend bewijs vormt van jullie beweerde vervolgingsfeiten.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De overige door u voorgelegde documenten, met name de geboorteaktes van u en uw vrouw, bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden. De kopies van enkele bladzijden uit jullie interne paspoorten en uw rijbewijs werden reeds besproken in de beslissing genomen in het kader van uw eerste asielaanvraag en kunnen aldus niet als nieuwe elementen weerhouden worden.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat in hoofde van uw vrouw, U. T. (...) (O.V. 6.366.836), die zich voor haar asielaanvraag baseerde op dezelfde asielmotieven als u, ook een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

In hoofde van uw broer, I. I. (...) (O.V. 6.660.252), werd op 17 september 2010 eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd op 30 maart 2011 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook in hoofde van uw zus, I. L. (...) (O.V. 5.948.312), werd op 1 april 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd op 9 februari 2011 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In hoofde van uw andere zus, I. K. (...) (6.819.516), werd op 30 augustus 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze van haar echtgenoot.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partijen roepen in een eerste middel de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motivering. Voorts beroepen zij zich op de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, en op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM. Tevens menen zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. In een tweede middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De Raad is van oordeel dat beide middelen ingevolge onderlinge verwevenheid gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

3.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.2.2. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door

de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

3.2.3.1. Verzoekende partijen werpen op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriëring kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid worden getoetst. Het hoort derhalve aan de Raad dit te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn. Verzoekende partijen vestigen vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoekende partijen staven hun betoog aan de hand van twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

3.2.3.2. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 6 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169). Waar uit het betoog zou kunnen afgeleid worden dat eveneens een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissingen van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkenen en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.4. Waar verzoekende partijen zich beperken tot een theoretische uiteenzetting over het afdwingbare karakter van de grondrechten van het gemeenschapsrecht en opnieuw het beginsel van volle rechtsmacht benadrukken, hierbij verwijzen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en alzo de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aanvoeren en poneren dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan instellen in strijd is met het begrip “*full jurisdiction*” zoals vastgelegd in artikel 6, eerste lid EVRM, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht op een onpartijdig gerecht. Voor zover deze bepaling uit het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die gegarandeerd zijn door het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, zijn de inhoud en de reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door het laatste Verdrag aan worden toegekend (art. 52, lid 3 van het Handvest). De eerste alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte: “*Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.*” Deze eerste alinea van artikel 47 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 EVRM. De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht: “*Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.*” Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

De Raad herhaalt dat uit rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (zie punt 1.2.). Uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad als volwaardig administratief rechtscollege voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3). Dienvolgens stelt de Raad vast dat hij beschikt over een beroep dat

voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het verzoek tot het stellen van navolgende prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen”* wordt derhalve verworpen.

In zoverre verzoekende partijen nog stellen dat hun rechten van verdediging geschonden zijn en er geen sprake is van processuele gelijkwaardigheid van partijen doordat zij niet mogen antwoorden op de repliekmemorie van de commissaris-generaal, kunnen zij niet worden gevolgd. Gelet op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om “nieuwe gegevens” in aanmerking te nemen, kan niet worden ingezien op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247).

Waar verzoekende partijen vragen eveneens navolgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat”* kan niet worden ingezien hoe deze vraag *in casu* dienstig zou kunnen zijn. Immers, er liggen geen antwoordbesluiten van de lidstaat voor, doch wel een nota met opmerkingen van de commissaris-generaal. Voor zover verzoekende partijen duiden op deze nota met opmerkingen, dient te worden opgemerkt dat zij tijdens onderhavige procedure niet hebben verzocht om schriftelijk te repliceren op de nota van de commissaris-generaal. Derhalve is het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag dienaangaande niet dienstig. Gelet op het voorgaande stelt de Raad dat hij aldus beschikt over een beroep dat voldoet aan de voorwaarde van *“full jurisdiction”*.

3.2.5. Waar verzoekende partijen zich beroepen op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

3.2.6. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.8. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat bij de eerste asielaanvraag van verzoekende partijen werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat, gelet op de flagrante tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van eerste verzoekende partij en tweede verzoekende partij en tussen de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoekende partij, de daaruit voortvloeiende vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaring dat hun intern paspoort werd afgenomen en het ongeloofwaardig bestempelen van de voorgehouden reisweg, aan hun asielaanvraag geen geloof kon worden gehecht. Deze beslissingen werden bevestigd bij arrest nr. 37 799 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 januari 2010 (administratief dossier I.V., map eerste asielaanvraag, stuk 7 en administratief dossier U.T., map eerste asielaanvraag, stuk 9) waartegen het cassatieberoep bij de Raad van State werd verworpen op 4 april 2011 (administratief dossier I.V., map eerste asielaanvraag, stuk 1 en administratief dossier, U.T., map eerste asielaanvraag, stuk 1).

De Raad wijst erop niet bevoegd te zijn om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoekende partijen aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op de middelen voor zover die betrekking hebben op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

3.2.9.1. Verzoekende partijen kunnen niet akkoord gaan met de verwerping van hun asielverzoek vermits zij ervan overtuigd zijn dat hun leven in gevaar is in hun land van herkomst vanwege de bedreiging door “*repressieve structuren (F.S.B.)*”. Zij verklaren dat hen een verschrikkelijk leven wacht in hun vaderland en dat zij bang zijn voor hun gezin. Verzoekende partijen spreken niet alleen uit hun uitgebreide persoonlijke ervaring, maar het blijkt ook uit de hedendaagse situatie dat in hun land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Verzoekende partijen opperen dat Tsjetsjenië in een toestand van terreur verkeert en dat etnisch Tsjetsjenen die hun land verlieten een zeer groot risico lopen op een onmenselijke behandeling, aangezien er zich nog vele mensenrechtenschendingen voordoen, zoals onder meer folteringen, illegale arrestaties en gefabriceerde beschuldigingen. Om deze bewering kracht bij te zetten citeren verzoekende partijen een aantal erkenningscijfers voor Russen/Tsjetsjenen vanwege Franse, Poolse en Oostenrijkse asielinstanties en verwijzen zij onder meer naar de ontvoering van/de moord op een aantal mensenrechtenactivisten, een artikel van de website www.deredactie.be en “*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen...*”.

Teneinde de slechte toestand in Tsjetsjenië verder toe te lichten argumenteren verzoekende partijen dat het Cedoca-document waarop verwerende partij haar beslissingen baseert correct is, de geciteerde bronnen relevant zijn, maar de inhoud alsnog totaal verkeerd geïnterpreteerd werd en de conclusie die eruit werd opgemaakt onjuist is. Verzoekende partijen verwijzen naar de “*Subject Related Briefing*” betreffende de “*Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*” en naar het standpunt van het UNHCR, m.n. “*Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutz von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien*” van 7 april 2009, en geven uit beide rapporten een lijst van personen met een risicoprofiel weer. Ten slotte verwijzen verzoekende

partijen nog naar enkele “*passages, het zijn wijze woorden van de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005*”.

3.2.9.2. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet voldoende is om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Verzoekende partijen verwijzen in dit verband naar verscheidene mensenrechtenrapporten over de ‘algemene situatie’ in Tsjetsjenië, naar de verschillende risicoprofielen in Tsjetsjenië volgens het UNHCR en naar de situatie van behandeling van Tsjetsjeense asioldossiers in Frankrijk, Oostenrijk en Polen. De Raad stelt echter vast dat zulke informatie hoe dan ook niet relevant is, nu verzoekende partijen verklaren afkomstig te zijn uit Dagestan. Verzoekende partijen tonen niet aan dat zij in Dagestan werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen op bovenstaande wijze in gebreke blijven.

3.2.10.1. Met betrekking tot de vage verklaringen die eerste verzoekende partij aflegde tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal, verduidelijken verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij niet weet hoe vaak haar vader werd meegenomen, omdat haar moeder haar dit niet wenste te vertellen. Zij verklaren dat de moeder van eerste verzoekende partij deze informatie niet wenste mee te delen omdat zij bang was dat eerste verzoekende partij dan zou terugkeren opdat haar vader dan met rust zou worden gelaten. Eerste verzoekende partij verklaart dat zij via kennissen te weten is gekomen dat haar vader werd meegenomen door de ordediensten. Verder geven verzoekende partijen aan dat eerste verzoekende partij op de dag van het interview op het Commissariaat-generaal niet aandachtig kon zijn omdat haar kind ziek was en zij tijdens het interview aan haar zieke kind dacht. Bovendien was zij heel moe omdat zij door de zorg aan haar zieke kind al twee nachten niet meer had geslapen. Verzoekende partijen trachten eveneens de vaagheden in hoofde van eerste verzoekende partij goed te praten door te benadrukken dat deze kampt met geheugenproblemen, doordat zij meermaals met een geweercolf op het hoofd werd geslagen en hierdoor letsels heeft opgelopen. Ook is eerste verzoekende partij al heel veel vergeten omdat zij al drie jaar in België woont en zij zich bovendien slechts zorgen maakt over de toekomst en niet over het verleden, zo verduidelijken verzoekende partijen.

3.2.10.2. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De asielzoeker dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Betreffende het door verzoekende partijen aangehaalde gebrek aan aandacht tijdens het gehoor door vermoeidheid, herhaalt de Raad dat op elke asielzoeker echter de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen gelet op de reeds aangehaalde medewerkingsplicht, en het argument dat eerste verzoekende partij niet aandachtig kon zijn omdat zij moe was en haar kind ziek was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Dit argument kan de door verwerende partij vastgestelde onwetendheden – met name dat eerste verzoekende partij onaannemelijk weinig op de hoogte was van de inhoud van de door haar bijgebrachte convocaties, dat zij niet wist hoeveel huiszoekingen er hadden plaatsgevonden na haar vertrek uit haar land, dat zij evenmin kon zeggen hoeveel aan haar gerichte convocaties haar ouders sindsdien hadden ontvangen en dat zij niet wist te zeggen hoe vaak haar vader werd meegenomen voor ondervraging – niet weerleggen.

Waar verzoekende partijen erop wijzen dat eerste verzoekende partij ondertussen veel vergeten is en dat zij kampt met geheugenstoornissen, verwijst de Raad naar de reeds in de bestreden beslissingen gedane vaststelling door verwerende partij dat eerste verzoekende partij geen medisch attest bijbrengt ter staving van deze geheugenproblemen. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen tot op heden geen medisch attest in dit verband hebben neergelegd, waardoor de Raad met de voorgehouden geheugenproblemen van eerste verzoekende partij geen rekening kan houden. Hoe dan ook ziet de Raad niet in hoe dergelijke argumenten enig ander licht kunnen werpen op de motieven in de bestreden beslissingen, daar, wat de motieven die betrekking hebben op het initieel aangebrachte asielrelaas betreft, dient te worden opgemerkt dat deze als vaststaand worden beschouwd en verzoekende partijen

er niet in slagen nieuwe gegevens aan te brengen die afbreuk kunnen doen aan deze motieven. Wat de motieven in de bestreden beslissingen betreffen die specifiek betrekking hebben op de tweede asielaanvraag, stelt de Raad vast dat het elementen betreft die zich slechts hebben voorgedaan na de vlucht van verzoekende partijen uit hun land van herkomst. Verzoekende partijen kunnen zich dan ook niet beroepen op het excuus dat zij reeds drie jaar in België verblijven, waardoor eerste verzoekende partij al veel vergeten zou zijn. Het feit dat eerste verzoekende partij veel uit het verleden zou zijn vergeten omdat zij zich vooral focust op de toekomst, komt bovendien neer op een gebrek aan interesse in de evolutie van de door haar voorgehouden vervolgingsvrees, waarvan zij tijdens haar tweede asielaanvraag heeft verklaard deze nog steeds te koesteren, nu zij aangaf dat de ordediensten nog steeds naar haar op zoek zijn omdat zij informatie van haar willen bekomen over haar broer I. I. Om die redenen is de Raad evenmin overtuigd door hun verweer dat eerste verzoekende partij niet wist hoe vaak haar vader werd meegenomen door de ordediensten, omdat haar moeder haar dit niet wenste te vertellen uit angst dat eerste verzoekende partij zou terugkeren. Indien verzoekende partijen naar aanleiding van hun tweede asielaanvraag verklaren dat eerste verzoekende partij nog steeds door de ordediensten zou worden gezocht, en eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor eveneens heeft weergegeven verschillende keren per maand telefonisch contact te onderhouden met haar ouders in Dagestan, zoals uit de bestreden beslissingen eveneens blijkt, is het niet aannemelijk dat eerste verzoekende partij dergelijke cruciale informatie, die van belang is om de evolutie van haar vervolgingsproblemen terdege te kunnen inschatten, niet te weten is gekomen, te meer nu zij aangaf ook met haar vader telefonisch contact te onderhouden en zij dus in ieder geval wel via hem informatie had kunnen bekomen over aangaande elementen en dit los van de persoon van wie oorspronkelijk werd vernomen dat ook zijn vader door de autoriteiten werd meegenomen.

3.2.11. Waar verzoekende partijen op eer verklaren dat zij geen paspoorten in hun bezit hebben omdat die door de politie werden meegenomen tijdens een huiszoeking, wijst de Raad verzoekende partijen erop dat het louter volharden in een bepaald standpunt, met name dat hun verklaring dat hun paspoorten werden afgenomen wel degelijk waar is, niet voldoende is om desbetreffend motief van de bestreden beslissingen te ontkrachten. De Raad merkt volledigheidshalve nog op dat de vaststelling van de ongeloofwaardigheid van hun verklaring dat hun interne paspoorten werden afgenomen door de ordediensten werd afgeleid uit de ongeloofwaardigheid van hun asielaanvraag in het geheel. Aangezien verzoekende partijen er niet in slagen de geloofwaardigheid van het door hen voorgehouden asielaanvraag te herstellen, kan de vaststelling dat zij vermoedelijk hun intern paspoort achterhouden eveneens gehandhaafd worden.

3.2.12. De Raad stelt vervolgens vast dat verzoekende partijen met geen woord reppen over de door verwerende partij gedane constatering dat de door eerste verzoekende partij bijgebrachte documenten naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag, met name de twee protocols van huiszoeking en de twee convocaties (administratief dossier I. V., stuk 13 documenten, deel 5 en 6) de door haar beweerde vervolgingsfeiten niet kunnen staven. Derhalve worden aangaande motieven van de bestreden beslissingen door de Raad als onbetwist en vaststaand beschouwd.

Met betrekking tot de door verwerende partij gedane vaststelling dat het gebrek aan kennis over de bijgebrachte convocaties in hoofde van eerste verzoekende partij niet overtuigend is, verwijst de Raad naar de beoordeling van de door verzoekende partijen ter vergoelijking aangebrachte argumenten onder 3.2.10.2.

3.2.13. De Raad komt tot het besluit dat verzoekende partijen er niet in slagen de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas te herstellen. De vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan hen dan ook niet worden toegekend.

3.2.14. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat de bestreden beslissingen niet op afdoende wijze motiveren waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperken tot een stijlformule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Waar verzoekende partijen tevens stellen dat de verwerende partij vergeet naar het journaal te kijken en zich enkel baseert op achterhaalde rapporten van mensenrechtenorganisaties van enige jaren terug merkt de Raad op dat, verzoekende partijen evenwel geen informatie bijbrengen waarmee zij aantonen

dat de informatie door de commissaris-generaal aangewend en gebaseerd op verklaringen van verschillende betrouwbare en objectieve bronnen (administratief dossier I.V., stuk 14, deel 1, administratief dossier U.T., stuk 13, deel 1, "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie, Dagestan- Algemene en veiligheidssituatie update januari 2011*") niet correct zou zijn, wat zij, gelet op het feit dat de bewijslast op de asielzoeker zelf rust, echter dienen te doen indien zij op een dienstige manier kritiek wensen te uiten op de correctheid/volledigheid van de door verwerende partij gehanteerde informatie. Bovendien stelt de Raad vast dat voormelde "*briefing*" verwijst naar uiterst recente bronnen die dateren tot januari 2011.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas, waarop verzoekende partijen zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen vergenoegen zich te verwijzen naar de algemene situatie van de Tsjetsjenen in de noordelijke Kaukasus en meer in het bijzonder in Tsjetsjenië, maar brengen geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Daarenboven brengen verzoekende partijen in het kader van de bepalingen van dit artikel geen enkele concrete informatie aan die betrekking heeft op de specifieke toestand in Dagestan waarvan zij afkomstig zijn. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partijen. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: "*Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is*" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dienen verzoekende partijen enig verband met hun concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met de loutere verwijzing naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in de Noordelijke Kaukasus – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissingen trouwens niet wordt ontkend – niet aantonen dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van de administratieve dossiers, meer bepaald de "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie/Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" van 31 januari 2011 blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art.48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een 'reëel' risico ingevolge het binnenlands gewapend conflict wordt door verzoekende partijen door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in de Noordelijke Kaukasus niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.15. Waar verzoekende partijen ten slotte aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en de administratieve dossiers blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van deze dossiers, waaronder de neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier I. V., map eerste asielaanvraag, stukken 17 en 18, map tweede asielaanvraag, stukken 13 en 14, administratief dossier U. T., stuk 13) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op 09 juni 2009 (administratief dossier, I.V., stuk 5, administratief dossier U.T., stuk 5) en op 17 augustus 2011 (administratief dossier, I.V., stuk 3, administratief dossier, U.T., stuk 3) de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.16. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.17. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT